

Memoraĵo pri vojaĝo al SAT-kongreso 2018 en Kragujevaco (Serbio)

Sabaton (4an de aŭgusto)

Je la 11a mi forpiediras el mia hejmo ĝis la stacidomo. Tra la belfortaj stratoj mi paŝas de ombrozono al alia ombrozono. Ĉar tiel ega estas la varmeco, ke mi nepre evitas longtempe paŝi sub la suno. Bonŝance, en la stacidomo de Mulhaŭzo mi trovas ne tro varman atendejon.

Elirante la trajnavogonon en Strasburgo (35 °) mi hazarde renkontas belfortan amikon, kiu miras ke mi vojaĝos en Serbion per buso. Ĝis la foriro de lia trajno, ni iomete babilas pri Esperanto. Mi nun devas trovi tramon por atingi Kelon ĉe Rejno, en Germanujo. Pluraj biletaŭtomatoj paneas, mi finfine sukcesas aĉeti trambileton.

Sole mi atendas sur la trotuaro apud ŝildo de « Flixbus » malproksime de la stacidomo en Kelo. Aliaj ŝildoj informas pri ne plu validaj haltejoj de urbbusoj. Tiu haltejo ŝajnas ne koncernita. Sur mia poŝtelefono mesaĝo anoncas malfruecon de 35 minutoj, sed nuntempe eĉ kalkulante kun tiu aldona tempo, la buso devintus alveni... ĉu mi eraras pri la loko? Kial neniu alia persono atendas ĉi tie? Ĉu ankaŭ tiu haltejo ne plu validas?

Mi denove studas la malgrandan mapon sur la poŝtelefono, relegas la per germanlingvan skribitajn informojn de la apudaj haltejoj. Kial mi estas sola? Se mi erarus? Kion mi farus se mi maltrafus tiun buson, ĉu mi trovas ankoraŭ trajnojn? Ĉu petveturadi? Nokte petveturadi? Kie aĉeti taŭgan mapon? Finfine la buso alvenas! Restas nur unu sidloko en ĝi: la mia. Tial mi atendis sole.

La libera sidloko situas apud la seĝo de afabla kvardekkvina kroata virino. Ni agrable babilas. Kiam ŝi estis deknaŭaĝa ŝi edziniĝis kun franca militisto de la Kafor, vivis en Francio, kaj nuntempe havas albanan koramikon, kiun ŝi renkontos apud Ulm. Mi parolas al ŝi pri Esperanto kaj pri la venonta kongreso en Kragujevaco. Ni babilas ankaŭ pri rifuĝantoj. Laŭ ŝi, Serbio estas tre malriĉa lando, kaj mi estos surprizita.

Nokton

Seĝoj liberiĝis, mi povas sidiĝi apud Lumeto (Lucette), rakonti pri miaj

zorgoj en Kelo. Ŝi diras, ke en Strasburgo afabla familio gvidis ŝin de trajna al busa stacidomo. De la klimatizita buso, ankoraŭ je la 19a, oni legas, ke ekstere daŭre varmegas je 37 gradoj.

Mi ŝatas la etoson en la buso. Multaj ĝojaj junuloj vojaĝas kun ni. Nokto alvenis kaj ni pripensas la dormon. Kelkajn obstaklojn mi malkovras:

1. Klimatizo iomete tro malvarmigas la aeron, puloveron mi lasis en valizo, kiu kuŝas en la holdofako.
2. La buso ofte haltas, personoj foriras kaj aliaj eniras, ĉiufoje tio okazigas fortan lumon.
3. La buso estas plenplena: proe, meze de la nokto, en la aleo, mi pozas mian piedon sur... moviĝantan kovrilon!
4. Multaj homoj kelkfoje laŭte babilas. Bonŝance tiu babilado ŝajnas al mi kiel lulkanto, kaj dum tempopartetoj mi sukcesas dormi.

Dimanĉon (5an de aŭgusto)

En Budapeŝto, ni spertis absurdajn situaciojn pro miskompreno kaj eble pro nehelpemo de kelkaj homoj, sed ni finfine trovis la informon pri la taŭga bushaltejo.

Franca-serba afabla junulo nuntempe sidas apud mi de Budapeŝto ĝis Beogrado. Ĉiusomere li ferias kun sia familio en serba vilaĝo. Li entuziasme parolas pri Kragujevaco kaj klarigas kial, laŭ li, Serbio ne pretas eniri Eŭropan Union: unue pro la afero de memseksedziĝo, due pro la rajto memfari alkoholon, kaj trie pro la sendependeco de Kosovo. Transiri la limon daŭras multe da tempo: estas veraj doganistoj, kiuj

kontrolas. Ni fakte eliras la Ŝengen-spacon.

Malfacilajn taskojn ni spertis en la busstacidomo de Beogrado. Necesis ŝangi eŭrojn kontraŭ dinaroj kaj strange aĉeti suplementan enirbileton « kajbileto », malgraŭ ke ni jam posedas taŭgan transportbileton, kaj ankaŭ pagi por la bagaĝoj.

Bonŝance afabla deĵoristino bonvolas ŝangi mian monon, por ke ni foriru pli frue. Tra la busfenestroj, ni ŝatas malkovri serban kampadejon: kultivado ŝajnas pli diversa ol en Hungario (*legu ĉi-malsupre*). Mi ankaŭ ripozas kaj iomete dormas.

Vespere en busstacidomo de Kragujevaco junulo klarigas al ni, per la angla lingvo, la vojon por atingi la kongreshotelon, sed finfine li akompanas nin ĝisfine, ciceronante kaj tirante la valizon de Lumeto. Ni invitas lin viziti la Kongreson dum la venonta semajno.

La interkonatiĝa vespero preskaŭ finiĝas kiam ni finfine alvenas la Kongresejon, lacaĵ sed feliĉaj pro tiu longa sed bela vojaĝo.

La venonta SAT-Kongreso, en Barcelono, estos pli facile atingebla, almenaŭ por Francoj.

Viditaĵoj tra la fenestro

• Dum traĵo de Hungario:

- Maizo, sunfloroj... maizo, sunfloroj... senĉese dum centoj da kilometroj. Kaj neniun bredadan beston, ni ekvidis!
- Sinsekvadas vilaĝetoj, samaj tiel tiuj de Vendeaj marĉoj.
- Unu aŭ du domoj ĉirkaŭitaj de kelkaj arboj videblas, meze de nenio en la ebenaĵo.

• Proksime de Beogrado:

- Kanalo longiĝas, sen iu arbo laŭlonge de siaj bordoj.
- Komence de urbeto, videblas kelkaj altaj domoj, familia parko, iu « Mac Do ».
- Poste, grego da ŝafoj, apud rivereto; montetoj je distanco de proksimume 20 kilometroj...

• En Serbio:

- Pli ĝenerale, ni vidis kultivaĵojn kaj bredaĵojn multe pli diversajn.
- Sur la lokaj bazaroj, troviĝas framboj, figoj kaj aliaj fruktoj gustoplenaj kaj freŝaj.

Anino Griffon

De la vortlesivado al la cerbolavado

De la lessive des mots au lavage des cerveaux

« *Plibonigu viajn kompetentecojn pri trading* (1) » diras anonco ĉe « Radio Classique » (Klasika Radio).

Kvankam tiu propono ne persone koncernas min, la esprimo atentigis min.

Ne estas certe, ke ĝin tuj spontane komprenas ĉiuj. Sufiĉas, ke ĝin komprenu tiuj, kiuj devas senti sin koncernataj, la « iniciitoj », la virtuala merkato de la akcietoj. En la angla, la ĝenerala signifo de « *trading* » estas komerco, negoco. La aparta aktiveco, konsistanta en aĉeto kaj vendo de borsaj valorajoj estas « *stock exchange trading* » (2). Sed ŝajnas ke, en la hodiaŭa franca lingvo, tiu speciala senco ligiĝas al la vorto « *trading* ».

Al ni tamen ne mankas vortprovizo por nomi tiun aktivecon. Oni povus tute neŭtrale diri « viajn borsajn kompetentecojn ». Aŭ, iom malpli neŭtrale : « Lernu kiel pli bone ludi en borso ». Sed, se la afero estas precize nomi tiun transakcian agadon, neceso diri : spekulado. Tio ĉi sonas malbone kaj « afiŝas » vin, kiel francoj hodiaŭ diras. Kompreneble, spekulado enhavas pejorativan kromsencan. Estas aliaj vortoj, sed pli malbonaj... kia « agiotado », laŭmoda vorto dum la periodo de la Franca Revolucio por kvalifiki la akaparistojn, kiuj pliriĉiĝis dank'al negoco de valorajoj kaj varoj. « *La uzuristoj, kiuj estis multe gajnintaj en finegoco de la reĝaj paperoj, oni nomis tiujn personojn "agiotistoj"* », skribis Saint-Simon (citaĵo el la vortaro « Le Robert »). Eblas ankaŭ diri « fiborsludo », por paroli pli precize pri etaj ludantoj en Borso. Sed tio ne aspektas tre serioza, tro proksima al « finegoci », eĉ amatori.

Ĉiel ajn, franclingve, la vortoj pri borsa spekulado jam de longe havas pejorativan kromsencan. Eble tio estas ligita al la fakto ke la burĝaran regadon jam de origino akompanis forta kritiko kontraŭ tiu burĝaro.

Tial utilas sin turni al la angla. Tio aspektas pli moderna sed ankaŭ pli teknika, pli neŭtrala. Oni mezuras per tiu ekzemplo, ke la « granda anstataŭigo » de la franca vortprovizo, kiun hodiaŭ ni konstatas, estas iuflanke operacio celanta ideologian purigadon. La realeco de kapitalismo ne ŝanĝiĝas, sed la vortoj ĝin taksantaj estas recikligataj, renovigataj, purigataj. Gravas la vortoj. Kaj la vortoj, kiujn ni importas, portas kun si ideologion. Jen la granda lavado de la vortoj. Kaj de la lavado de la vortoj al la lavado de la cerboj, la distanco ne estas longa.

Feliĉege « *la realo estas tie* », kiel diras poeto Laurent Fourcaut. « *La faktoj estas obstinaj* », diris iu Lenino.

El « *l'Humanité* » de jaŭdo, la 31a de januaro 2019, rubriko « *Débats & Controverses* », kroniko de Francis Combes kaj Patricia Latour, franca titolo : « *De la lessive des mots, au lavage de cerveau* », tradukis Jocelyne Monneret.

(1) trading : tiu barbarismo apartenas al la franca borsa ĵargono. En la angla, ĝia signifo estas « komerco », interalie « komerco pri borsajoj ». La franca borsa ĵargono konservas nur tiun ĉi specialigitan sencan.

(2) stock exchange trading : (anglalingve) borsa komerco.

Rafael Matsunaga

« Améliorez vos compétences en trading », dit une annonce entendue sur Radio Classique. Bien que pas personnellement concernés par cette offre, la formule a retenu notre attention. Il n'est pas sûr qu'elle soit spontanément comprise de tous. Il s'agit simplement d'être compris par ceux qui doivent se sentir concernés, les « initiés », le marché potentiel des petits actionnaires.

En anglais, « trading » signifie de manière générale commerce, négoce. L'activité particulière qui consiste à acheter et à vendre des valeurs en Bourse est le « stock exchange trading ». Mais il semble que, dans le français d'aujourd'hui, ce soit ce sens qui s'attache au mot « trading ».

Nous ne manquons pourtant pas de vocabulaire pour

désigner cette activité. On aurait pu dire de manière très neutre « vos compétences boursières ». Ou, de manière déjà moins neutre : « Apprenez à mieux jouer en Bourse. » Mais s'il s'agit de qualifier d'un nom précis cette activité de transaction, il faudra dire : spéculation. Ce qui la fiche mal et vous « affiche », comme on dirait aujourd'hui. Spéculation a évidemment une connotation péjorative. Il y a d'autres mots, mais c'est pire... Tel « agiotage », mot en vogue pendant la période de la Révolution française pour qualifier les accapareurs qui s'enrichissaient sur le trafic des valeurs et des marchandises. « Les usuriers qui avaient gagné gros à trafiquer les papiers du roi, on appelait ces gens-là des agioteurs », écrivait Saint-Simon (cité par le Robert). On peut aussi dire « boursicotage », pour parler plus précisément des petits joueurs en Bourse. Mais ça ne fait pas très sérieux, trop proche de traficoter, voire de bricoler.

Quoi qu'il en soit, en français, les mots désignant la spéculation en Bourse ont depuis longtemps une connotation péjorative. Sans doute est-ce lié au fait que le règne de la bourgeoisie s'est accompagné, depuis l'origine, d'une forte critique envers cette bourgeoisie.

D'où l'utilité de recourir à l'anglais. Cela fait plus moderne, mais aussi plus technique, plus neutre. On mesure à cet exemple que le « grand remplacement » du vocabulaire auquel nous assistons aujourd'hui est pour une part une opération de blanchiment idéologique. La réalité du capitalisme ne change pas, mais les mots le désignant sont recyclés, blanchis, nettoyés. Les mots importent. Et ces mots que nous importons portent avec eux une idéologie. C'est la grande lessive des mots. Et de la lessive des mots au lavage de cerveau, il n'y a pas loin.

Fort heureusement, « le réel est là », comme dit le poète Laurent Fourcaut. « Les faits sont têtus », disait un certain Lénine.

Source : chronique de Francis Combes et Patricia Latour dans *l'Humanité* du 31 janvier 2019.

Libro vivas pli longe ol unu sezonon...

Sufiĉas rigardi la multnombrajn tablojn plenplenajn de libroj, dum SAT-Amikara-kongreso, por konscii, ke libroj havas longan – foje eĉ tro! – vivon... Sed kiel la klientoj de la libro-servo povas orientiĝi antaŭ tiuj centoj da titoloj? Ja recenzoj aperis siatempe, sed kie legi ilin? Malfacila tasko! Do, por helpi la legantojn, ŝajnas ke utilas regula rubriko kun prezento de libroj eldonitaj jam de pluraj jaroj.

Kvazaŭ ĉio dependus de mi, romano de Trevor Steele, FEL 2009, 343 paĝoj.

La romano baziĝas grandparte sur la vivo de Carl von Ossietzky, ĵurnalisto, unu el la fruaj viktimoj de la nazioj.

En ĉi romano la ĵurnalisto nomiĝas Kurt Lenz. La rakontanto estas amiko de Lenz, de la infanaĝo, Erich Schwalbe, naŭdekkvarjara, kiu vivas en Aŭstralio... Kurt Lenz estas balbutulo, sed mirinde verkas. Tiel bone, ke iam en la lernejo profesoro ne volas kredi, ke Kurt mem verkis eseon. Sen la konvinka helpo de sia amiko Erich, li ricevintus la noton 0 pro malhonesteco! Jam en tiuj jaroj en gimnazio, la rasista veneno de Hitlero ekaperas kaj jam Kurt Lenz kontraŭbatalas ĝin.

Dum la unua mondmilito, kiun li partoprenis, Kurt skribis multajn leterojn. En la lasta li fine skribas: « *Jam mortis milionoj vane. Ni diru ne al ĉiu milito.* »

Post la milito Kurt verkas artikolojn en pluraj gazetoj kaj samtempe laboras en urbodomo. En 1923 li anoncas al sia edzino, ke li intencas ekŝiĝi el sia posteno kaj vivteni la familion per ĵurnalismo.

Li iras en Bavario por ĉeesti proceson de faŝistoj, kiuj atakis Felix Holzmann, sepdekjara. Proceso kiu iĝos farso. Poste Kurt konvinkas sian amikon Erich intervjui Hitleron en prizono, kie li estis post la fiaska puĉprovo de 1923.

Sed venas « La revo de lia vivo »: Kurt iĝas ĉefredaktoro de nova semajna gazeto *Novaj Folioj*, kies estro estas riĉa judo, Jacob Siegfriedsohn. Tre avangarda estas la gazeto, kiu kampanjas por rajtoj de samseksemuloj, por reformo de la justicistemo, por abolo de la mortpuno, por plihumanigo de cirkonstancoj en malliberejoj, kontraŭ rasismo kaj militismo. La ĵurnalistoj de *Novaj Folioj* konstante admonas la socialdemokratojn kaj komunistojn al kunlaboro kaj konscio pri la danĝeroj el la dekstra flanko.

Sed ĉio vanas, kaj la 30an de januaro 1933, Hitler iĝos kanceliero.

De tiu tago ĉiu espero estis for, unu post la alia la nenaziaj gazetoj estis malpermesitaj. Multaj ĵurnalistoj foriras alilanden, nur Kurt rifuzas forlasi sian landon « kvazaŭ ĉio dependus de li »... Ŝajnas ke la barbarecon de la nazioj li ne kapablis imagi...

Certe la plej forta romano de Trevor Steele, kie oni spektas la insidan progreson de naziismo, kie oni kunvivas kun progresemaj homoj, kiuj batalas per sia plumo por montri al siaj samlandanoj la danĝeron de rasismo, de naciismo, de fanatika kredo je iu « savanto ». Legenda libro!

Barbareco triumfanta

La vesperon post la kancelieriĝo de Hitler, Gustl renkontis min antaŭ restoracio. Ni ambaŭ sciis, ke temas pri serioza diskuto, ĉu niaj rilatoj estas daŭrigindaj.

Kiam ni trovis nin antaŭ Restaurant zum Löwen mi tuj rimarkis ke ŝi surhavas hele ruĝan lipŝminkon. Sendube ŝi sciis, ke tiu koloro plaĉas al mi – fakte ĝi memorigis min pri la vervaj koloroj de Claudia. Ĉu do ŝi serioze volis teni mian intereson? Neniam mi vidis ŝin tiel altira. Estis malvarma vespero, probable 4 gradoj sub nulo, kaj la tento kunpremi niajn korpajn des pli forta.

Dum ni staris ekstere kaj legis la menuon, nia kolego Bertram Holl vidis nin kaj kriis, « Erich, venu – kaj ankaŭ vi, Gustl! Okazas io vere unika! »

Estis urĝa tono en lia voĉo, sed li rifuzis klarigi. Ni sekvis liajn rapidajn paŝojn kaj troviĝis en strateto apud la Kaiserhof. « De tie ĉi ni povos bone vidi, » li diris.

Alte sur balkono de la Kaiserhof staris la nova kanceliero, tuj rekonebla malgraŭ tio, ke li estis vestita « civile », ne en sia « silka piĝamo ». Iom lace li tenadis la brakon alte en pli-malpli faŝista saluto. Krom la Charlie-Chaplin-liphararo nenio elstaris ĉe li.

Sed ne li altiris nian atenton. Li redonis la saluton de miloj kaj miloj da marŝantoj, pluraj kolonoj da brunĉemizuloj kaj nigraĉemizuloj en vicoj ŝajne senfinaj. Ili kantis, kriis « Heil Hitler! », braksalutis aŭ svingis la pugnoj en agresa triumfo-gesto. Sed per la maldekstra mano ili ĉiuj tenis brulantan torĉon, kreante etajn flakojn en enorma maro da fajro. Kaj tiu fajro, praa simbolo de la naturfortoj sed ankaŭ de la homa regado de la naturo, efikis sorĉe. La kontrasto inter la morda malvarmo kaj la varmo de la fajrolago aldonis al la sorĉo.

Tiu multmilkapa procesio estis unueca en sia sento de venko, de celo fine atingita post longa luktado kaj multaj desapontiĝoj. Kelkaj kantis « Hodiaŭ apartenas al ni Germanio, morgaŭ la tuta mondo! » Sensenca militkanto, fakte danĝera sensensaĵo, sed malfacilis rezisti la kuntiran potencon de tiom da homoj ĝojantaj, marŝantaj, kaj triumfantaj.

Sen ajna persona atako

Iam virino eksedziniĝis pro la fakto ke ŝia edzo estis iom tro virvirece trudema. Post divorco, li malaperis, kaj oni ne plu aŭdis pri li. La virino aranĝis sian vivon kun alia kunulo, ja ne sen malvirtoj, tamen iom pli akceptebla – neniu estas perfekta, ĉu ne?

Okazis ke pli ol dek jaroj post la divorco, iun tagon reirante hejmen, la virino sin trovas fronte al sia eksedzo staranta meze de la salono.

– *Mi alportas bonan novaĵon, diris li, vi ĵus heredis grandan sumon!*

Jen demando al vi, karaj legantoj:

Kiu, laŭ vi, estis la tuja respondo de la virino:

Ĉu: « Bonege! De kiu? Kaj kiom? »

Ĉu: « Mil diabloj, kiel vi sukcesis eniri en nian domon? » **B.**

Tra la fenestro - Par la fenêtro

Saluton al ĉiuj,

Kio nova, ĉi-tie, en la pariza montrofenestro kaj en la sidejo de SAT-Amikaro ?

Kiel kutime, de septembro, mi revidas kutimulojn plenajn de renovigata energio, sunbrunigitajn kun bela mieno.

La 29an de septembro, okazis kunveno por prezenti Esperanton kaj la kursojn ĉi-tie viziteblajn. La homamaso ne estis abundega tiun tagon. Tamen, de kelkaj monatoj, mi rimarkis ke, ofte envenas gejunuloj, kiuj volas scii pri Esperanto, kiuj interesiĝas pri la idealo de tiu lingvo, kiuj volas komuniki alimaniere.

La kursoj rekomenciĝis : lunde, ĵaŭde kaj sabate. Jen novaĵo : marde (dufoje monate) kelkaj kuniĝas, kune tradukas malgrandan libron el Esperanto (tiu libro, « *Memoraĵoj de kampara knabo* » ankoraŭ ne ekzistas en la franca). Poste, la laboro estas rete kontrolita de la instruisto.

Denove, mi vidas Esperantistojn ĉirkaŭ mi kaj tion mi ŝategas. Kelkaj SAT-amikaranoj, eĉ el malproksime, venas por partopreni en la vivo de la sidejo.

Denove, vendrede vespere, oni babilrondas. La temoj estas diversspecaj ; kelkfoje okazas interesaj prelegetoj, ekzemple pri anarkio aŭ pri elektronika cigaredo. Se vi volas prezenti iun temon, kiun vi aparte ŝategas, ne hezitu ! Proponu, venu kaj parolu. Vi estos bonvenega.

Kiam mi estas sola, mi rigardas tra la fenestro kaj kontemplas la novan freskon, aliflanke de la strato. Tra la kvartalo multaj estas videblaj kaj unu el ili estas fama ĉar, kelkfoje, oni povas retrovi ĝin ĉe la televido. Ĉu vi konas ĝin ?

Ĝis, **Dzeka**

Bonjour à tous,

Quoi de neuf ici, dans la vitrine parisienne et au siège de SAT-Amikaro ?

Comme d'habitude, depuis septembre, je revois des habitués pleins d'énergie renouvelée, bronzés avec une belle mine.

Le 29 septembre a eu lieu une réunion de présentation de l'espéranto et des cours donnés ici. La foule n'était pas là en masse ce jour-là. Pourtant je remarque, depuis quelques mois, que souvent entrent des jeunes qui veulent savoir ce qu'est l'espéranto, qui s'intéressent à l'idéal de cette langue, qui veulent communiquer autrement.

Les cours ont repris : les lundis, jeudis et samedis. Une nouveauté : le mardi (deux fois par mois) quelques-uns se réunissent et traduisent un petit livre de l'espéranto (ce livre, « *Mémoires d'un gamin de la campagne* », n'existe pas encore en

français). Le travail est ensuite contrôlé par internet, par l'enseignant.

À nouveau je vois des espérantistes autour de moi et j'aime ça. Quelques membres de SAT-Amikaro viennent même de loin pour participer à la vie du siège.

À nouveau, le vendredi soir, on palabre. Les sujets sont variés, parfois se tiennent d'intéressantes causeries, par exemple sur l'anarchie ou la cigarette électronique. Si vous voulez présenter un sujet qui vous tient à cœur, n'hésitez pas ! Proposez, venez et parlez. Vous serez très bienvenu.

Quand je suis seule, je regarde par la fenêtre et contemple la nouvelle fresque, de l'autre côté de la rue. Dans le quartier on peut en voir beaucoup et l'une d'elles est célèbre car on la retrouve parfois à la télévision. La connaissez-vous ?

À plus, **Dzeka**

SAT-Amikaro

132/134, boulevard Vincent-Auriol,
75013 Paris
Tel. : 09 53 50 99 58. Fax :
09 58 50 99 58.
sekretario@sat-amikaro.org

Retejo

www.sat-amikaro.org

• Sideja deĵorhoraro. *Permanence au siège* (kontroli antaŭe telefone) (*vérifier avant par téléphone*)

Lundi 17:30 - 19:00

Mardi 14:00 - 18:00

Mercredi 13:00 - 18:00

Jeudi 15:00 - 18:00

Vendredi 9:30 - 16:30 ; 18:30 - 19:30

Samedi 11:00 - 18:00 dont de 15:00 à 18:00 initiation possible pour débutant y compris en juillet

• Cours oraux au siège - pour débutants :

Les lundis 17:30 avec Georges Meilhac

Retrouvez toute la liste des cours d'espéranto sur le site de SAT-Amikaro. (cherchez la rubrique « Cours d'espéranto » :

<http://esperanto-sat.info/rubrique97.html>)

Cette rubrique tente de référencer un maximum de cours d'espéranto se déroulant en francophonie. Pour toute mise à jour ou cours manquant, nous contacter.

Conseils d'apprentissage : contactez SAT-Amikaro libroservo.

Paiements et renseignements sur SAT-Amikaro

• **Belgio Belgique** Claude Glady :
Rue du Culot, 1; B-5630 Cerfontaine;
Reto : cglady@arcadis.be

Tel : 071/64 49 16 (en Belgio).
Bankkonto N° 750-6373051-18
IBAN B50 7506 3730 5118 BIC :
AXABBE22

• **Svisio Suisse** Mireille Grosjean :
Grand-Rue 9, CP 9, CH-2416 Les Brenets.

Poŝta konto n° 23-14908-9.

• **Aliaj landoj** *Autres pays* Pagoj *paiements* poŝta sendo sidejen *envoi postal au siège*.

reto : kasisto@sat-amikaro.org

Tel : 0033 (0) 953 927 737

Fakso : 0033 (0) 222 441 319

• **Pago per ĝiro virement :**
SAT-Amikaro.

LBP (CCP) : 37 852 90 L 033

IBAN, FR32 2004 1010 1237 8529

0L03 314; BIC : PSST FRPPSCE

(indikante al kio kaj al kiu rilatas la pago *en indiquant l'objet et le bénéficiaire du paiement*)